

Το πρώτο αυτοκίνητο στη Σίνδο!

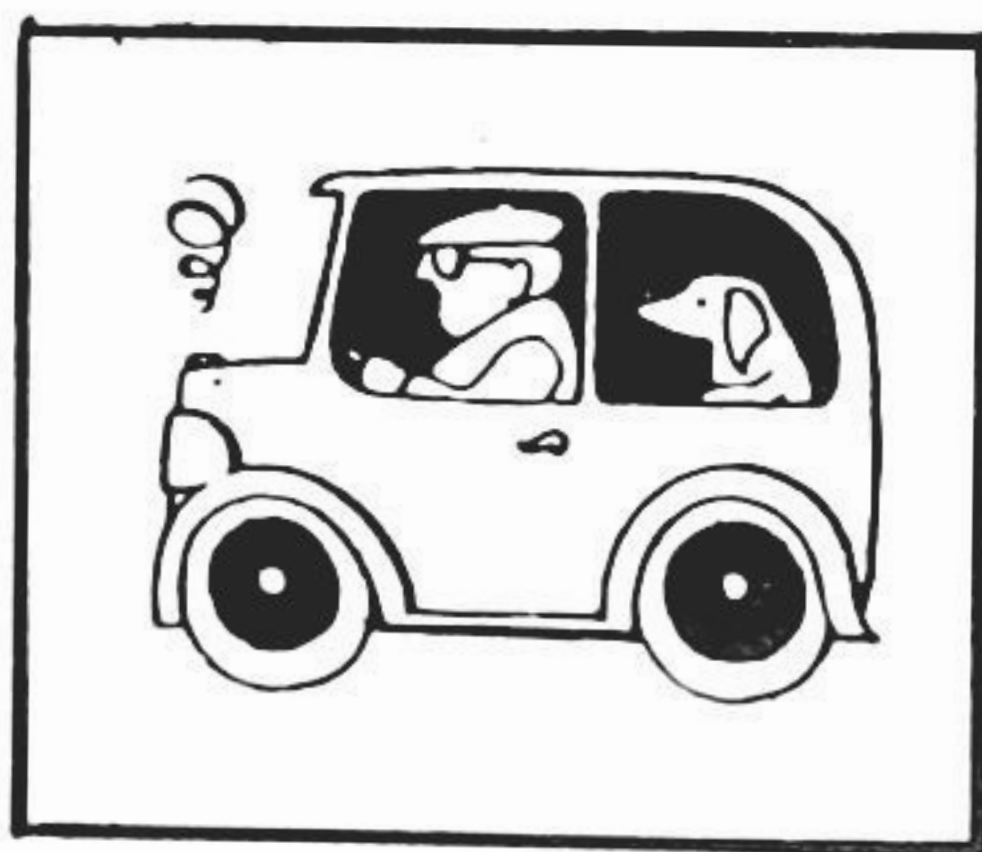
Υπάρχουν κάποια γεγονότα στη ζωή του ανθρώπου, τα οποία τον σημαδεύουν για την υπόλοιπη ζωή του. Η Σίνδος, το παλιό αγροτικό χωριό, είχε εντελώς διαφορετικό χαρακτήρα στο παρελθόν.

Το πρώτο γεγονός που άλλαξε τον τρόπο ζωής των κατοίκων και έμεινε ιστορικό, συνέβη το 1936. Τότε, ο Γεώργιος Αρβανιτίδης, γνωστός σε όλους μας με το παρατσούκλι «Μαγκούφης», έφερε στη Σίνδο το πρώτο αυτοκίνητο. Το αυτοκίνητο αυτό ήταν της τεχνολογικής περιόδου του 1925, τύπου γκαζοζέν, από αυτά τα ελάχιστα που υπήρχαν στις μεγάλες πόλεις της Ελλάδας. Έτσι ξεκίνησε η πρώτη συγκοινωνιακή σύνδεση με τη Θεσσαλονίκη, αφαιρώντας την εργασία από τους δύο Σινδιώτες Καρακίτσο Παναγιώτη και Γκαλιάνη Στέλιο, οι οποίοι με τα κάρα τους μετέφεραν τους κατοίκους για ψώνια στην πόλη.

Η αφετηρία βρισκόταν στη σημερινή κεντρική πλατεία, όπου ήταν το καφενείο του Μανώλη του Μυλωνίδη, το οποίο δεν υπάρχει σήμερα. Το αυτοκίνητο ακολουθούσε το δρόμο προς τα βόρεια, ξεκινώντας το μακρύ του ταξίδι. Αυτό ήταν τόσο κουραστικό, λόγω της εξαιρετικά κακής κατάστασης του δρόμου, αλλά ταυτόχρονα και τόσο καλό από τα πολλά καλαμπούρια που λέγονταν κατά τη διαδρομή. Το μεγαλύτερο πρόβλημα της διαδρομής ήταν η ανάβαση της ανηφόρας στη θέση «Σαμλί», εκεί που

ΓΡΑΦΕΙΟ ΑΛΕΚΟΣ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

σήμερα υπάρχει το στρατόπεδο. Το μεγαλύτερο καλαμπούρι γινόταν εκεί, από τους φίλους του μπαρμπα-Γιώργου που ήταν και τακτικοί του πελάτες: από τον Αθηνόδωρο Τσουμπάρη, από τον Ιωαννίδη τον Κώστα, από τον Θωμόπουλο Αβραάμ και περισσότερο από όλους από τον Μιχάλη τον Μπέκα. Όλοι αυτοί κατέβαιναν, τον βοηθούσαν γυρίζο-

ντας τη μικρή μανιθέλα, ώστε να ανάψουν τα κάρβουνα, να παραχθεί γκάζι και να ξεκινήσει το αυτοκίνητο. Η συγκοινωνιακή αυτή γραμμή κράτησε μέχρι τον πόλεμο, οπότε σταμάτησε κάθε κίνηση.

Μετά την κατοχή από τους Γερμανούς, ο μπαρμπα-Γιώργος επανήλθε και πάλι δυναμικά, φέρνοντας ένα αυτοκίνητο «νέας» τεχνολογίας, αυτή τη φορά βενζινοκίνητο. Οι Σινδιώτες το ονόμασαν «Χειμάρα» (από το όνομα πλοίου που βύθισαν οι Ιταλοί στον πόλεμο), αρχίζοντας εκ νέου τη

σύνδεση της Σίνδου με την πόλη. Με το αυτοκίνητο αυτό δέθηκαν γενιές και γενιές, που σήμερα διαβάζοντας θα θυμηθούν περιπέτειες που για ώρες θα μπορούσε να διηγείται κανείς: την ατέλειωτη σκόνη, τη «σκαλαμαρία» δηλαδή το σκαρφάλωμα στην πίσω σκάρα του αυτοκινήτου, ενώ αυτό κινούνταν. Εμείς που τότε ήμασταν μικροί μαθητές, θα μπορούσαμε να θυμηθούμε τις βόλτες γύρω και μέσα στο χωριό την ημέρα του Πάσχα, πράγμα που κράτησε αρκετά χρόνια. Η τιμή που πληρώναμε ήταν ένα κόκκινο πασχαλινό... αυγό!

Οι βόλτες αυτές ήταν η μεγαλύτερη χαρά και απόλαυση για μας. Μαζί μας θα θυμηθούν τη διαδρομή και αρκετοί από τους επισκέπτες την ημέρα της πρωτομαγιάς, τους οποίους ο μπαρμπα-Γιώργος μετέφερε με το αυτοκίνητό του, από το σιδηροδρομικό σταθμό στα Καραγάτσια, όλη τη μέρα, για να γιορτάσουν την Πρωτομαγιά. Το ίδιο γινόταν με τους μαθητές πολλών γυμνασίων της Θεσσαλονίκης: οι τακτικότεροι επισκέπτες ήταν τα γυμνάσια ΔΕΛΑΣΑΛ, ΚΑΛΑΜΑΡΙ, καθώς και το Τέταρτο γυμνάσιο.

Αν και λίγοι έχουν απομείνει από τη γενιά της εποχής, που παλικάρια τότε δέθηκαν με το πρώτο εκείνο αυτοκίνητο, παρόλη την ταλαιπωρία, θα θυμηθούν με νοσταλγία μαζί μας τον κατσοπούφη μπαρμπα-Γιώργο.